

DVEŘE DO POHÁDKY

Šárka Sochová
Landová

Dveře do pohádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Šárka Sochová Landová

Dveře do pohádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

copyright © Šárka Sochová Landová
ilustrace © Irena Sojková

ISBN tištěné verze 978-80-7650-142-3
ISBN e-knihy 978-80-7650-143-0 (1. zveřejnění, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7650-144-7 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7650-145-4 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

DVEŘE DO POHÁDKY

**Šárka Sochová
Landová**

Praha, 2020

Děkuji Věře a Matějovi, kteří mě přivedli
k pohádkovým dveřím.

Dveře do pohádky

I. kapitola

Majka založila rozečtenou knížku a zhasla lampičku. Ještě na chvíli si klekla na postel, opřela se lokty o parapet a položila si tvář do dlaní. Za oknem roztínal černou tmu žlutý kužel světla pouliční lampy. Okolo žárovky poletovaly stovky malinkatých mušek a všechny zářily odraženým světlem. Bylo to krásné.

Majka se zasnila. Byla teď na chvíli Popelkou a nerozhodně nahlížela do plesového sálu, kde v tanci vířili zlatem oděni tanečníci. A mezi nimi i princ, ten krásný princ, o kterém se jí v noci zdává...

„Ty ještě nespíš?“ zeptala se maminka, když nakoukla dveřmi do pokojíku. „Zase koukáš do tmy a sníš? Jednou se z těch svých pohádek zblázníš, spi už, je pozdě!“

Majka odtrhla oči od plesu pod lampou a zalezla si pod peřinu. Koukala do tmy a přemýšlela. Chtěla by mít nějakého kamaráda, který by měl pohádky rád stejně jako ona.

Vzduchem zavířilo padající listí, které ve světle lampy zářilo jako poletující zlaté plátky. A lístků bylo čím dál víc, nepadaly na zem, ale začaly kroužit vzduchem v šíleném tanci a přibližovaly se k oknu. Když už byl divoký

vír těsně u okna, lístky se najednou rozletěly do všech stran a na parapetu za oknem stál malý, maličký skřítek. Měl pruhovanou špičatou čepičku, nosík, do kterého mu trošičku přselo, a kalhoty s jednou kšandičkou. Přimáčkl nosík na sklo okna a rukama si clonil světlo lampy, aby viděl do pokoje. Když za sklem zahlédl překvapený obličej holčičky, usmál se a vesele zaklepal na okno.

Majka ho opatrně otevřela a skřítek skočil do místnosti. Uklonil se před ní a povídá:

„Tak jsem tady!“

„Kde ses tu vzal?“ divila se Majka a překvapeně vrtěla hlavou.

„No přišel jsem. Přece sis mě přála!“ odpověděl jí skřítek a posadil se na kraj parapetu. Z hlavy sundal čepičku a protřepal si svoje huňaté vlasy. Potom začal pohupovat nohama a zvědavě si prohlížel pokojík.

„Jé, ty máš pohádek,“ řekl a vydal se po parapetu ke knihovně.

„Počkej, já tě vysadím.“ Majka ho opatrně vzala do dlaně a přenesla na polici knihovny. Skřítek důležitě rázoval kolem knížek a četl si jejich názvy. Spokojeně si u toho pobrukoval.

„Já jsem si tě přála?“ divila se Majka. „Já jsem si přála skřítku?“

„Přála sis kamaráda, který by ti rozuměl,“ odpověděl jí skřítek.

„A tak, když jsem tvoje přání slyšel, hned jsem se za tebou rozběhl. Taky jsem si totiž přál kamaráda, který by mi rozuměl. Já mám moc rád pohádky. Jenže u nás pohádky každého nudí. A tak jsem byl moc rád, když jsem tě slyšel, víš. Já jsem totiž ze Země přání, tam slyšíme, co si kdo přeje, a my skřítkové potom ta přání plníme. Teda, někdy.“

„Slyšela jsi mě? Zhasni a spi už!“ zlobila se za dveřmi maminka. Majka honem zhasla lampičku a opatrně vzala skřítku z police.

„Musím už do postele, ale pojd' si ke mně sednout, budeme si ještě povídat,“ šeptla Majka, posadila si skřítku pěkně nahoru na peřinu a s očima otevřenýma dokořán ho pozorovala. Skřítek se na peřině spokojeně uvelebil, čepičku si položil vedle sebe a už už otevíral pusku, že bude povídat dál, když vtom si všiml zlaté rybičky, plující v akváriu na stolku. Majka sledovala jeho pohled a usmála se.

„Tohle je Oskar, můj princ,“ představila mu rybičku. „Mám ho už od svých devátých narozenin a dřív jsem si myslela, že je to začarovaný princ. A tak mu říkám Oskare, můj princ, když ho krmím. Je hrozně šikovný a inteligentní.“

„No páni, tak ty tu bydlíš s princem! Ty se máš. To je skoro jako v pohádce, stačí vymyslet, jak ho osvobodit. A potom to taky udělat, samozřejmě. To já bych taky rád udělal něco pohádkového.“

„Ale prosím tě, vždyť ty jsi přece úplně celý pohádkový. Zjevil ses mi za oknem a jsi skřítek a určitě umíš čarovat a bůhví co ještě.“

„Nejsem pohádkový. Jsem prostě jen skřítek ze Země přání. Umím plnit přání lidí a nic jiného.“

„Ale to je přece úžasné. Plnit lidem přání, to je krásné. A vaše země musí být také krásná. Vyprávěj mi o ní. Je tam teď také podzim? A jak to tam vypadá? A kdo vám vládne?“ Majka už se znovu nadechovala k dalším otázkám, ale skřítek se zvonivě rozesmál a zašermoval rukama před obličejem.

„Počkej přece, jestli chceš o naší zemi něco slyšet, musíš poslouchat, ne se jen pořád ptát. A taky mi musíš slíbit, že mi potom budeš vyprávět o vaší zemi. Já o vás vlastně nic nevím, z těch přání, která u nás slyšíme, se nedá poznat vůbec nic. Tak já začnu, ale zavři oči a poslouvej.“

Majka poslušně zavřela oči a skřítek začal vyprávět o Zemi přání. Zvláštní, jak si byly jejich světy podobné. Podle skřítků teď cesty u nich pokrývalo zlaté listí a vzduch voněl tak trošku hořce a trošku sladce a po ránu štípal v puse. A skřítkové, co tam žijí, ti jsou různí, veselí i smutní, legrační i rozzlobení, přátelští i samotářští. Jako lidé. Vlastně se jejich světy skoro vůbec neliší. Majka si představovala skřítkův svět, a než se nadála, zněl jeho zvonící hlásek jejím snem.

Dveře do pohádky

II. kapitola

Trrrrrrrr, trrrrrrrrr, trrrrrrrrr.....trrrrrrrrr, trrrrrrrrr, trrrrrrrrr... vytruboval hlasitě budík a nedal se odbýt. Majka si protřela oči a s úsměvem si vzpomněla na krásný sen o skřítkovi. Posadila se na posteli a šmátrala rukou po budíku. Konečně, konečně se jí podařilo to zvonění zastavit. Pořádně se protáhla a spustila nohy dolů z postele. Najednou na ni zpod peřiny vykoukla mrňavá pruhovaná čepička. Majka vytřeštila oči a vmžiku si na všechno vzpomněla. Začala hledat na peřině a pod peřinou a na polici a pod postelí. Už si skoro zoufala, že skřítko nemůže najít, když tu si všimla, že stojí u akvária a doširoka otevírá pusku na Oskara. A za sklem ve vodě plave Oskar a otevírá pusku zase na skřítko.

„Ahoj,“ pozdravil skřítek Majku, aniž odtrhl pohled od akvária.

„My si tu s Oskarem povídáme. Já jsem tě nechtěl budit, když jsi tak krásně spala.“

„Já jsem si myslela, že ses mi jen zdál. To jsem ráda, že to nebyl sen.“ Majka mrkla na budík a najednou začala spěchat.

„Teď musím do školy. Půjdeš se mnou?“

„No, já bych si asi raději prohlížel ty tvoje knížky. U nás žádné pohádkové knížky nemáme. Tak já si tu budu číst a ty se vrať brzy. Musíš mi povídat o vašem světě.“

„Dobře, budu tu nejpozději v půl třetí.“ Majka si olízla ukazovák a prostředníček pravé ruky a potom tu ruku zvedla.

„Slibuju, na mou duši, na psí uši, na kočičí svědomí,“ zasmála se a vystřelila do koupelny.

Za deset minut půl třetí už spolu seděli u stolu, skřítek tedy spíš na stole, a listovali v pohádkách. Navzájem si ukazovali obrázky, četli úryvky a vyprávěli si, s kým by se v pohádce rádi setkali. A mezitím pili čaj, jedli sušenky a občas si povídali o svých světech a navečer pomáhal skřítek Majce s úkoly do školy. Ale počítání ho moc nebavilo a slovíčka z angličtiny ho vyloženě nudila. V učebnicích nebyly skoro žádné obrázky, a když tam nějaké našel, nebylo na nich nic zajímavého. Jedině v čítance se daly nalistovat části příběhů, ale nevystupovaly v nich pohádkové bytosti, takže skřítek odložil i čítanku a šel si povídat s Oskarem. Najednou byla venku zase tma a maminka honila Majku do koupelny a potom spát. Majka ustlala skřítkovi v šuplíku psacího stolu, aby nemusela mít strach, že spadne z její vysoké postele.

Takhle uběhlo pár dní. Skřítek vždycky čekal na Majku doma a četl si v knížkách, Majka ráno honem běžela do školy a odpoledne ze školy domů přímo letěla. A vesele se smála a měla červené tváře a v očích šibalská světýlka.

Dveře do pohádky

III. kapitola

Jednoho odpoledne, když se Majka vrátila domů ze školy, našla skřítku, jak pobíhá po stole a přenáší knížky z místa na místo. Jen holčičku zahlédl, honem vyhrabal z jedné hromady velikou knížku s krásnými obrázky a dychtivě ji strkal Majce pod nos.

„Mám to! Tady to je, koukej, tady...“ ukazoval jí obrázek nějakých dveří.

„Honem, jdeme ke dveřím,“ spěchal skřítek.

„Ale kudy?“ vrtěla Majka hlavou.

„Ty nevíš?“ podivil se skřítek. „Já myslím, že víš, jenom si vzpomeň. Jsou to takové kouzelné dveře.“

Majka se zamyslela.

„Kouzelné dveře? Myslíš ty hned za křižovatkou v té dlouhé ulici?“ vzpomněla si Majka na to, jak si jako malá představovala, co za nimi je. Připadaly jí jako začarované.

„Asi jo...“ řekl skřítek.

Došli ke dveřím. Tedy, jak se to vezme. Žádné dveře tam totiž nebyly. Jen takové obyčejné žulové schody, které zcela neobyčejně vedly přímo do cihlové zdi.

„Tohle jsou ony? Chodím kolem nich skoro každý den, ale v životě by mě nenapadlo, že vedou do pohádky.“

„Ano, to jsou ty dveře,“ kývl skřítek. „Jenomže já neznám klíč.“

„Neznáš klíč?“ podivila se Majka. „Snad nemáš, ne?“

„Ale ne, tady je klíčem písnička, ale já ji neznám,“ zesmutněl skřítek.

„Písnička?“

„No jo, písnička. O dveřích do pohádky.“

„Písnička o dveřích do pohádky?“ usmála se Majka. „Já jednu znám. Máme ji na gramofonové desce, občas si ji pouštím. Naučím tě, jak to je, chceš?“

Skřítek horlivě kýval hlavou.

Posadili se spolu na kamenné schody a Majka začala zpívat:

*Branou, dveřmi nebo vrátky
můžeš vstoupit do pohádky,
s Honzou projít celý širý svět,
najít klíč a pak se vrátit zpět...*

Skřítkovi trvalo jen malou chvíličku, než se písničku naučil. Potom se spolu postavili na schody před cihlovou zeď, narovnali záda, Majka si uhladila sukýnku, skřítek si popotáhl kšandu na kalhotách a zanotovali písničkový klíč.

S posledním tónem se začaly dít věci.

Cihly před nimi se rozestupovaly do stran a ze zdí nad schody vypučely nádherné kovové úponky jemně tepaného zábradlí. Vypadalo jako překrásná železná

krajka, mělo spoustu kudrlinek, lístečků a kvítečků... Zatímco pozorovali, jak zábradlí roste, v cihlové zdi se objevily dveře. Vlastně spíš brána. Nádherná veliká vyřezávaná brána z tvrdého dubového dřeva.

Ale byla zavřená.

„Co teď?“ zeptala se zklamaně Majka.

„Nevím,“ zašeptal skřítek.

„Možná jen musíme zaťukat...“

Majka si posadila skřítku na dlaň, přiblížila ho ke dveřím a skřítek svým maličkým ukazováčkem třikrát zaťukal.

A brána se začala otevírat.

Dveře do pohádky

IV. kapitola

Za bránou svítilo sluníčko skrz světle zelené listí stromů a v nízké trávě kvetly celé trsy zářivě žlutých narcisů. Vzduch voněl hlínou a svěžestí a nad květy poletovali baculatí čmeláci.

„No páni,“ divila se Majka, „tady je jaro!“

„Jasně že je tu jaro. Stejně jako ve vašich srdcích,“ ozval se tenký sladký hlásek odněkud zdola.

Majka si klekla do trávy a postavila skřítku na zem. Na květu narcisu se vesele houpala maličká růžovožlutá víla s průsvitnými křídélky a šibalsky se na ně smála.

„Kde se tu vůbec berete? Vůbec jsem vás neviděla přicházet?“ ptala se a obracela tvářičku střídavě na Majku a na skřítku.

„Prošli jsme bránou do pohádky, alespoň myslím,“ odpověděl skřítek víle. „Jsme tu správně v pohádce?“

„Spíš v pohádkách. Jsou tu všude kolem tebe, jen je musíš umět vidět. Tady potkáš, koho si budeš přát. Víly, trpaslíky, skřítky, čarodějnice i princezny. A cokoli dalšího, na co si dokážeš vzpomenout. Možná tu uslyšíš různé příběhy. Anebo můžeš ty příběhy vyprávět ty nám.“

Víla se vznesla z narcisu a začala kroužit kolem Majčiny hlavy. Míhala se jí těsně před očima a vesele se smála. Potom sletěla dolů ke skřítkovi a posadila se vedle něj do trávy.

„Půjč mi na chvíli tu svou čepičku. Prosím, prosím,“ zašmidlala legračně rukama a udělala na něj psí oči.

Skřítek si čepičku váhavě sundal z hlavy a nasadil ji víle. Ta si ji narazila pěkně do čela a rozletěla se s ní po louce. Smála se a volala na čmeláky, ať se kouknou, jak jí to sluší. Skřítek nevěděl, jestli se má také smát, nebo se o svou čepičku spíš bát, a tázavě se podíval na Majku. Ta si ho posadila na ruku a zvedla se z trávy. Víla s čepičkou vypadala jako poletující maličká pruhovaná ponožka. Oblétěla celou louku a potom se vracela zpátky k těm dvěma. Jak Majka pozorovala letící vílu, všimla si, že na téhle louce nejsou vůbec žádné dveře ani brána. Ať se rozhlížela, jak se rozhlížela, nikde neviděla nic, co by se kouzelným dveřím alespoň podobalo.

Dveře do pohádky

V. kapitola

„Tady nejsou naše dveře,“ vyhrkla zmateně. „To se nemůžeme vrátit?“

„Já nevím, o tom v té knížce nic nebylo,“ krčil rameny skřítek a očima propátrával i stíny pod stromy. Dveře ale nikde neviděl.

„Jasně že tu nejsou dveře,“ řekla víla, která přiletěla zpět a podávala skřítkovi jeho čepičku. „Stejnou cestou se zpátky nedostanete.“

„Ale to nejde, naši mě budou hledat. Co budeme dělat?“ špitla Majka a s nadějí se podívala na skřítku.

„Tak si to tu zatím prohlédneme. Chtěli jsme přece do pohádky, ne? Doma to bez tebe chvíli vydrží,“ navrhl skřítek.

„A cestu zpátky určitě objevíme stejně, jako jsme ji našli sem. Věř mi, všechno je tak, jak má být.“

„A kam půjdete?“ zajímala se víla. „Já bych chtěla jít s vámi. Nikdy jsem nebyla nikde jinde než tady na palouku.“

„Ty nemůžeš jít nikam,“ zabručel uzlovatý kořen na kraji lesa. „Jinde bys nepřežila, věř mi. Já už jsem viděl všechno možné, dokonce i pár zvědavých víl, které se